

k víře podobné, že jako prve pro strach, tak nyní pro sladkost té nebeské muziky tváří svou na zem padli a jako omámeni za dobrou chvíli tak na zemi leželi. Ó, jak velikou milost Pán Bůh těm sprostým sedlským lidem prokázal, kterou mnohým jiným svatým neučinil! Kdyby člověk jedenkrát jen jednoho anjela slyšel zpívat, tehdy pro velikou sladkost srdce v něm by se muselo rozplynouti; co pak se s těma pastýři dálo, kteří takové množství anjelů spolu zpívat slyšeli?

Když ti pastýři zase k sobě přišli, tu dosti sobě napovídat nemohli, kterak se s nimi dálo. Ó, jak jest to veliká milost, řekl jeden k druhému, kterou nám Bůh prokazuje! Kterak jsme to na něm zasloužili, že nám své božské tajemství skrze svého anjela vyjevit ráčil? Natisíckrát budiž mu chvála díkyčinění za tak velikou milost, že se ráčil nad ubohým pokolením lidským smilovati a nám zdávna zaslíbeného Mesiáše na svět poslati. Protož podme tam s pospícháním a podívejme se, zdaž tomu tak jest, jak nám od anjela povědíno bylo.

Tu hned všickni tři na cestu se připravili a bezpochyby nějaké sprostné pastýřské dary s sebou vzali, které by tomu děťátku obětovali, neboť jsou sobě myslit mohli, že musí chudé býti, poněvadž anjel pravil, že jej v jeslech ležeti naleznou. Šli tehdy s velikou radostí skrze to oudolí až k Betlému, na cestě pak spolu rozmlouvali o kráse toho anjela a líbeznosti toho zpěvu anjelského. Když do Betléma přišli, ihned před bránou, která k vejchodu slunce stála, našli tu jeskyni při zdi městské, ku které ven z města přístup byl. V té jeskyni hned spatřili ten blesk a to světlo, které v ní bylo, a slyšeli též jakousi velmi líbeznou muziku anjelskou tam býti. Nyní pomysli sobě, jaká radost a bázeň je napadla a kterak pro velikou uctivost sobě netroufali tam vjíti. Nikdy zajisté nejvyšší biskup v chrámě Šalomounovým s takovou bázní a pobožností do svatyně svatých nevešel, jako tito dobří pastuškové do toho chlíva betlémského vešli. Neboť zuli obuví z noh svých a bosýma nohama, s složenými rukama, třesoucí se velikou bázní, vešli do té svaté jeskyně, kdež v největší poníženosti před jesličkama na svá kolena klekli, hlavy své až k zemi sklonili, tomu nemluvnátku se klaněli a za dlouhou chvíli na zemi leželi, jako by u vytržení mysle byli. Nabyli pak v tu chvíli tak velikého a předivného božského osvětlení v svém rozumu, že jasně poznávali to malé děťátko Boha i člověka a opravdového Mesiáše z Panny narozeného býti, odkudž srdce jejich takovou láskou a pobožností naplněné byly, že pro velikou radost srdečně plakali a slzama svýma hojně zem smáčeli.

Nejsvětější Rodička boží, jakož i svatý Josef velice se divili nad pobožností sprostných pastýřův a s níma se od pláče zdržeti nemohli. Též také v srdcích svých Bohu děkovali za tu milost, kterou těm chudým pastýřům prokázati ráčil. Když pak ti dobří pastuškové dosti se velikou radostí naplakali, potom začali s Marií mluvit, řkouce: Ó ty nejsvětější Panno, jak tebe Bůh velice miloval, že tě za matku našeho Mesiáše zvolil! Ó, jak my povinní jsme tobě děkovat, že jsi nám toho zdávna žádaného Mesiáše porodila, po kterým my i otcové naši zdávna jsme toužili! Za šťastný se pokládáme, že tebe vidět můžeme, neb zajisté velmi svatá musíš býti,